

Những Môn Đệ Truyền Giáo:

Chương Kế Tiếp của Công Cuộc Phúc Âm Hóa trong Giáo Phận San Jose

1. Năm mươi năm sau khi Công đồng Vatican II kết thúc, Giáo phận San Jose đang ở năm thứ 34 tiến hành việc thực thi giáo huấn của Công đồng tại Giáo hội địa phương mình. Giáo phận có 54 giáo xứ và họ đạo, 27 trường tiểu học, 6 trường trung học, cơ quan Bác ái Công giáo, các tuyên úy, các học viện và các cơ quan: tất cả đã được thành lập và hoạt động liên tục qua những nỗ lực cộng tác của hàng lãnh đạo giáo dân, tu sĩ, linh mục và giám mục. Mười ba năm đã trôi qua kể từ ngày đầu tiên công bố Chương Trình Mục Vụ Giáo Phận, chúng ta vẫn làm việc để “đánh động dân cư trong vùng Thung lũng này sống những giá trị mà Chúa Giêsu Kitô đã dạy, thúc đẩy họ đi đến sự liêm chính và hành động”. Cũng như trong thời Công đồng Vatican II, lời sau đây của Thánh Gioan XXIII vẫn còn đúng trong thời nay: “Chúng ta được mời gọi để phục vụ nhân loại như người đồng loại, chứ không chỉ như người Công giáo, và để tiên quyết bảo vệ quyền lợi con người ở mọi nơi, chứ không chỉ riêng quyền lợi của Giáo hội Công giáo”. Sự nhiệt tâm truyền giáo và thúc đẩy hướng ngoại này đã được thể hiện qua đời sống, giáo huấn và công bố của tất cả các vị giáo hoàng sau Công đồng, đặc biệt là Chân phước Giáo hoàng Phaolô VI (Evangelii Nuntiandi), Thánh Gioan Phaolô II (Redemptoris Missio) và Đức giáo hoàng về hưu Benedicto XVI (Porta Fidei). Riêng trong thời gian này, Đức thánh cha Phanxicô kêu nài chúng ta gặp gỡ Chúa Giêsu Kitô hàng ngày, để với niềm vui tràn ngập của Tin Mừng và như những môn đệ truyền giáo, chúng ta có thể “bắt đầu một chương mới của công cuộc phúc âm hóa” (Evangelii Gaudium, 1). Trong chương mới của công cuộc phúc âm hóa cho Giáo phận San Jose, như “những nhà kiến trúc cho tương lai”, chúng ta dựa vào “sự trợ giúp của Chúa Thánh thần” (Chương trình Mục vụ, 6). Như trong dịp lễ Chúa Thánh thần Hiện xuống tiên khởi, chúng ta xin Chúa Thánh thần thúc đẩy chúng ta tiến ra bên ngoài và biến chúng ta thành “người công bố những việc kỳ diệu của Chúa, có khả năng nói với mọi người bằng chính ngôn ngữ của họ” (Evangelii Gaudium, 259).

Chúa Giêsu ở Ngoài Lề: “Amen, Ta nói cho các ngươi hay, những người thu thuế và điếm đang vào Nước Chúa trước các ngươi” (Matthêu 21:31)

2. Đức giáo hoàng Phanxicô viết: “Mỗi Kitô hữu và mỗi cộng đoàn phải tìm hiểu con đường Chúa chỉ cho mình, nhưng tất cả chúng ta đều được yêu cầu tuân theo lời mời gọi của Chúa để ra khỏi chỗ thoải mái riêng của mình hầu đi đến những nơi “ngoài lề” đang cần ánh sáng Phúc âm” (Evangelii Gaudium, 20). Sức sống và mức sống động của giáo hội địa phương chúng ta tùy thuộc vào mức độ chúng ta dẫn thân vào những việc “ngoài lề” tại địa phương chúng ta. Đó là những gì được liệt kê sau đây nhưng không hẳn chỉ giới hạn trong danh sách này: người nghèo, di dân, vô gia cư, tù nhân, già lão, bệnh tâm trí, thai nhi, người bị bán thân và những người bên lề xã hội trong Quận Hạt Santa Clara. Sự dẫn thân đi đến với tất cả những người ngoài lề sẽ làm cho chúng ta trở nên “một Giáo hội

trong đó con người được ưu tiên trên đồ vật, chân lý trên sự tùy tiện, và trở nên một Giáo hội có tình yêu là ưu tiên hàng đầu trên hết mọi sự” (Chương trình Mục vụ, 7). Sự dẫn thân đi đến với tất cả những người ngoài lề là công việc được Thánh thần hướng dẫn đang khi phải đối diện với làn sóng dâng lên của một thứ văn hóa “đồ có thể bỏ”, trong đó “chính con người cũng bị coi là những món hàng được xử dụng rồi vứt bỏ” (Evangeli Gaudium, 53). Trong bài diễn văn của Đức Hồng y Jorge Bergoglio (đương kim Giáo hoàng Phanxicô) gửi đến Hồng Y Đoàn, ngài nhận xét rằng:

“Chúng ta phải ra khỏi chính mình và đi đến phía ngoài lề. Chúng ta phải tránh căn bệnh tâm linh của Giáo hội là bị lẫn lộn lo cho chính mình: khi bị như thế, chính Giáo hội đã mắc bệnh. Giữa 2 chọn lựa: một Giáo hội đi trên đường và bị tai nạn và một Giáo hội mắc bệnh chỉ lẫn lộn cho riêng mình, chắc chắn tôi thích chọn lựa số một”.

Chúa Giêsu trong Người Nghèo: Trái tim Chúa có nhiều chỗ dành đặc biệt cho người nghèo, nhiều đến độ chính Người đã “trở nên người nghèo” (2 Cor 8:9)

3. Đức giáo hoàng Phanxicô viết: “Mỗi Kitô hữu và mỗi cộng đoàn được mời gọi trở nên khí cụ của Chúa để giải thoát và bênh vực người nghèo, và giúp họ trở nên thành phần toàn diện của xã hội” (Evangeli Gaudium, 187). Thung lũng Silicon là nơi cư ngụ của một số người giàu có nhất thế giới. Tuy nhiên, thung lũng này cũng là nơi mà hàng trăm ngàn gia đình phải quyết định chọn lựa trả tiền thuê nhà hoặc mua thức ăn hoặc trả chi phí chăm sóc sức khỏe. “Tiêu chuẩn quan trọng chính tông” của Thánh Phaolô và của tất cả Kitô hữu là chúng ta “không quên người nghèo” (Evangeli Gaudium, 195). Công việc quản lý thời giờ, tài năng và tài chánh đặc biệt dành cho người nghèo là điều quan trọng phải có trong tất cả các tổ chức Công giáo trong Quận Hạt Santa Clara. Là Giáo hội địa phương “nghèo và cho người nghèo”, chúng ta sẽ để cho chính mình được phúc âm hóa bởi những người “biết Chúa Ki-tô đau khổ qua những khó khăn của họ” (Evangeli Gaudium, 198). Là “Giáo hội không biên giới, một Giáo hội tự coi mình là mẹ của mọi người”, chúng ta không nên sợ bị “mất căn tính địa phương”, nhưng phải khuyến khích “sự cởi mở rộng lượng” đối với các nhóm di dân của chúng ta vì nó sẽ “chứng minh được khả năng tạo ra các thể loại mới của sự tổng hợp văn hóa” (Evangeli Gaudium, 210).

Chúa Giêsu trong Lời: “Đây là thời điểm hoàn tất. Nước Chúa gần kề. Hãy thống hối và tin vào tin mừng” (Marco 1:15)

4. Giáo hội không có sứ mạng; sứ mạng của Chúa có Giáo hội (trích diễn văn của LM Anthony Gittens, CSSp đến Giáo phận San Jose, ngày 27 tháng 3 năm 2014). Từ khởi đầu, công bố tiên quyết của Giáo hội (“kerygma”) là: “Chúa Giêsu Kitô yêu thương bạn; Người hiến mạng sống mình để cứu bạn; và trong lúc này Người đang sống ngay bên cạnh bạn mỗi ngày để soi sáng, hỗ trợ và giải thoát bạn” (Evangeli Gaudium, 164). Lời công bố này là nội dung của tất cả công việc mục vụ của Giáo hội khi đi đến phía ngoài lề. “Không thể có sự phúc âm hóa đích thực khi không công bố rõ ràng rằng Đức Giêsu là Chúa” (Evangeli Gaudium, 110).

5. Công cuộc phúc âm hóa còn dựa trên sự công bố của tất cả những ai đã gặp gỡ Chúa Giêsu Kitô. Công bố này được nói lên bằng lời và qua cuộc sống được ơn thánh hoá chuyển. Công cuộc phúc âm hóa trong giáo phận chúng ta tùy thuộc quan trọng vào giáo dân, hàng lãnh đạo, thừa tác viên, giáo lý viên, viên chức điều hành, tu sĩ, linh mục và giám mục, những người đã có sự gặp gỡ đổi mới hằng ngày với Đức Giêsu Kitô (Evangelii Gaudium, 3). “Chúng ta không bắt buộc phải hoàn hảo, nhưng cần phải tiếp tục lớn mạnh và muốn lớn mạnh tiến trên con đường của Tin mừng; cánh tay chúng ta không bao giờ được buông xuôi. Điều quan trọng là người rao giảng phải khẳng định rằng Thiên Chúa yêu mình, Chúa Giêsu Kitô đã cứu mình và tình yêu của Người luôn luôn là điều tiên quyết” (Evangelii Gaudium, 151). Câu châm ngôn “Nemo dat quod non habet” (Mình không thể cho điều mình không có) thật là đúng.
6. Công cuộc phúc âm hóa là tình môn đệ của những người bình đẳng. Giáo phận San Jose rất tự hào về sự lãnh đạo của giáo dân, và Chương trình Mục vụ Giáo phận kêu gọi thêm việc đào tạo giáo dân lãnh đạo. Phần quan trọng nhất của cuộc phúc âm hóa, sự công bố tiên quyết của giáo hội, là trách nhiệm của tất cả những ai đã trải nghiệm được tình yêu của Chúa, giáo dân cũng như hàng giáo sĩ, nhân viên và thiện nguyện viên, thừa tác viên và giáo hữu. Việc này không đòi hỏi nhiều huấn luyện và thời gian. “Mỗi Kitô hữu là nhà truyền giáo ở mức độ mà người đó đã gặp gỡ tình yêu Thiên Chúa trong Đức Giêsu Kitô: chúng ta không còn nói rằng mình là ‘môn đệ’ và là ‘nhà truyền giáo’, nhưng phải nói rằng chúng ta luôn luôn là ‘những môn đệ truyền giáo’” (Evangelii Gaudium, 120).

Chúa Giêsu là Nhà Truyền Giáo: “Đức Giêsu đã tới gần và đi với họ” (Luca 24: 15)

7. Việc phúc âm hóa đòi hỏi sự đối thoại chân thật. “Công cuộc phúc âm hóa bắt buộc người rao giảng phải có những thái độ giúp đưa đến sự cởi mở chấp nhận lời rao giảng: việc dễ dàng tiếp xúc, sẵn sàng đối thoại, kiên nhẫn, tình nồng ấm và sự chào đón không phán xét” (Evangelii Gaudium, 165).
8. Nêu lên sự thật chứ không áp đặt nó. Việc công bố Tin Mừng “phải nói lên rằng tình yêu cứu độ của Thiên Chúa đi trước bất cứ bốn phận luân lý và tôn giáo nào đòi buộc chúng ta; việc đó không áp đặt sự thật nhưng kêu gọi sự tự do lựa chọn; nó phải được đánh dấu với sự vui mừng, khuyến khích, sống động và mức quân bình hài hòa để không giảm thiểu việc rao giảng với vài giáo điều mà đôi khi chỉ có tính cách triết lý hơn là phúc âm hóa” (Evangelii Gaudium, 165). “Thay vì là những nhà chuyên môn tiên báo sự tiêu cực hoặc là những quan tòa chua chát mong diệt trừ mọi sự đe dọa và sai trái, chúng ta nên là những người mang thông điệp vui tươi với những đề nghị thách đố, và là những người bảo vệ sự thiện mỹ chiếu sáng trong đời sống trung thành với Phúc Âm” (Evangelii Gaudium, 168).
9. Việc phúc âm hóa đòi hỏi sự đồng hành cá nhân. Chúa Giêsu trải qua 3 năm với Nhóm 12 để đào tạo họ. “Giáo hội sẽ phải khởi động mọi người, từ linh mục, tu sĩ đến giáo dân, đi vào ‘nghệ thuật đồng hành’ này.... Mức đồng hành này phải đều đặn và chắc chắn, phản ánh sự gần gũi và ánh nhìn thương cảm của chúng ta để hàn gắn, giải thoát và khuyến khích sự lớn lên trong đời sống Kitô hữu” (Evangelii Gaudium, 169). Sự đồng hành cá nhân bao gồm những thời gian của sự tín thác, tò mò, cởi mở và tìm kiếm như những người đang đi qua các giai đoạn phát triển: người không tin, người

tìm kiếm, người môn đệ và tông đồ (Bài nói chuyện của Sherry Weddell với Giáo phận San Jose ngày 21 tháng 11 năm 2013).

10. Biết lắng nghe là phần quan trọng trong việc đào tạo môn đệ. “Lắng nghe trong việc đối thoại là sự cởi mở của con tim để có thể đạt được sự gần gũi mà nếu không có nó thì sự gặp gỡ tâm linh sẽ không thể xảy ra” (Evangelii Gaudium, 171). Chúng ta không thể phúc âm hóa người chúng ta không thương mến. Vì sự kiện thiếu vắng nhiều nhất của lớp người trưởng thành trẻ tuổi trong Giáo hội hôm nay, rất cần thiết để có những nghiên cứu tìm hiểu ra cách nào họ đi đến đức tin. Chúng ta phải là “người chăn chiên có mùi của con chiên” (Đức giáo hoàng Phanxicô trong Bài giảng Lễ Dầu ngày 28 tháng 3 năm 2013).
11. Công cuộc phúc âm hóa đòi hỏi có được sự biểu lộ đức tin qua văn hóa. Có hơn 200 ngôn ngữ trong Quận Hạt Santa Clara. Giáo phận San Jose có những biểu lộ đức tin văn hóa rất dồi dào, nhất là trong những dịp lễ lớn. “Những việc biểu lộ lòng đạo đức phổ thông dạy chúng ta nhiều điều; đối với người có thể nhận ra chúng, đó là một “locus theologicus”, đòi hỏi sự chú ý của chúng ta, đặc biệt ở thời điểm chúng ta đang hướng tới công cuộc tân phúc âm hóa” (Evangelii Gaudium, 126). Khi việc biểu lộ đức tin qua văn hóa có nguồn gốc từ Phúc Âm, nó không là một mối đe dọa nhưng còn phát huy tình hiệp nhất. “Chúa Thánh Thần, được Chúa Cha và Chúa Con gửi đến, sẽ cải đổi tâm hồn chúng ta và cho chúng ta được tham dự vào sự hiệp thông hoàn hảo của Thiên Chúa Ba Ngôi, nơi mọi sự tìm được hiệp nhất” (Evangelii Gaudium, 117).
12. Công cuộc phúc âm hóa đòi hỏi sức sáng tạo trong việc mục vụ. Sự phát minh là tính cách của đời sống trong Thung lũng Silicon. Giáo xứ có thể là trung tâm để nghe lời Chúa, lớn lên trong đời sống Kitô giáo, đối thoại, rao giảng, hoạt động bác ái, thờ phượng và mừng lễ, và hoạt động truyền giáo (Evangelii Gaudium, 28).

Lễ Thánh Thần Hiện Xuống Mới: “Tất cả những người này hiến mình trong sự đồng nhất để cầu nguyện, cùng với Mẹ Maria, thân mẫu Chúa Giêsu” (Tông đồ Công vụ 1:14)

13. Cũng giống như ngày lễ Chúa Thánh Thần Hiện xuống lần đầu tiên, chúng ta cầu nguyện để có được một Lễ Chúa Thánh Thần mới hôm nay và ngay tại đây trong Giáo Phận San Jose, hầu Tin Mừng lại được rao truyền cho mọi người. Đức thánh cha Phanxicô kết thúc lời khuyến cáo bằng việc kêu cầu đến Chúa Thánh Thần, Đấng phải có trong mọi công việc phúc âm hóa:

“Cha mong ước để làm sao tìm được những lời phải lễ hầu khuấy động lên sự hăng say cho một chương mới của công cuộc phúc âm hóa đầy nhiệt huyết, vui tươi, rộng lượng, can đảm, với tình yêu vô hạn và có sức thu hút! Tuy nhiên Cha đã nhận thức ra rằng không lời lẽ nào là đủ nếu không có ngọn lửa của Chúa Thánh Thần nung nấu trong tâm hồn chúng ta....Cha kêu nài (Thánh Thần) đến và canh tân Giáo hội, khuấy động và thúc đẩy Giáo hội can đảm tiến đi trong việc phúc âm hóa mọi dân tộc (Evangelii Gaudium, 261).